

200700481/1.

Datum uitspraak: 19 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/54641 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 15 december 2006 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 juli 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om wijziging van de beperking verbonden aan een hem eerder verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij besluit van 4 november 2005 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 december 2006, verzonden op 18 december 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 31 januari 2007 heeft de minister een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Lid van de enkelvoudige kamer

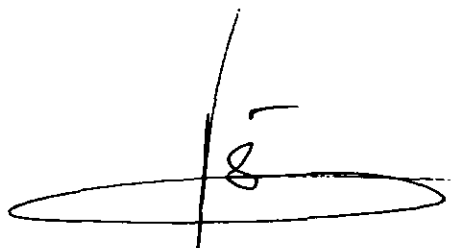
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 juni 2007

480

Verzonden: **19 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudig

nevenzittingsplaats Rotterdam

UITSpraak

Reg.nr.: AWB 05/54641
V-nummer

Inzake : eiser,
gemachtigde mr. E. Köse, advocaat te Rotterdam,

tegen : de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder, gemachtigde mr. T. Hartsuiker.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser, geboren op [] bezit de Turkse nationaliteit. Hij verblijft sedert 28 mei 2001 als vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) in Nederland. Eiser is in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'het verrichten van arbeid in loondienst bij [] te [] met ingang van 2 augustus 2001. Deze verblijfsvergunning is laatstelijk verlengd tot 1 december 2003.

2. Op 9 september 2003 heeft eiser een aanvraag ingediend met als doel 'het wijzigen van de verleende verblijfsvergunning in verrichten van arbeid in loondienst bij []'. Bij besluit van 1 december 2003 heeft verweerder deze aanvraag niet in behandeling genomen wegens het niet voldoen aan de legesverplichting.

3. Op 7 januari 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend met als doel 'het wijzigen van de verleende verblijfsvergunning in verrichten van arbeid in loondienst bij []'. Bij besluit van 22 juli 2004 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Eiser heeft tegen dit besluit op 9 augustus 2004 bezwaar gemaakt. Bij besluit van 26 oktober 2004 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Op 19 november 2004 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld. Bij brief van 20 april 2005 heeft verweerder zijn besluit van 26 oktober 2004 ingetrokken, waarop het beroep van 19 november 2004 door eiser is ingetrokken. Eiser is op 19 juli 2005 gehoord door een ambtelijke commissie. Bij besluit van 4 november 2005 (hierna: het bestreden besluit), verzonden op 7 november 2005, heeft verweerder het bezwaar opnieuw ongegrond verklaard.

4. Op 5 december 2005 heeft eiser tegen het bestreden besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft op 13 september 2006 een

verweerschrift ingediend.

5. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2006. Ter zitting is verschenen eiser in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1.1. Op 12 september 1963 is te Ankara een samenwerkingsovereenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije ondertekend die is goedgekeurd en bevestigd bij besluit 64/732/EEG van de Raad van 23 december 1963 (PB 1964, 217, blz. 3685). De Associatieraad, in het leven geroepen door gemelde samenwerkingsovereenkomst, heeft vastgesteld Besluit 1/80 van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de Associatie (hierna: Besluit 1/80).

1.2. Ingevolge artikel 6 van Besluit 1/80 heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een Lidstaat behoort, behoudens het bepaalde in artikel 7 betreffende de vrije toegang tot arbeid van de gezinsleden, onder meer na een jaar legale arbeid in die Lidstaat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever indien deze werkgelegenheid heeft, of na drie jaar legale arbeid en onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de Lidstaten van de Gemeenschap te verlenen voorrang, in die Lidstaat het recht om in hetzelfde beroep bij een werkgever van zijn keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod, gedaan onder normale voorwaarden en geregistreerd bij de arbeidsbureaus van die Lidstaten.

1.3. Ingevolge artikel 13 van Besluit 1/80 voeren de lidstaten en Turkije geen nieuwe beperkingen in met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn.

1.4. Het beleid met betrekking tot Turkse werknemers, werkzaam in het internationale verkeer en in dienst van een Nederlandse transportonderneming, is neergelegd in paragraaf B11/2.4.1 van de Vc 2000.

2. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor verlenging van de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning, omdat er sprake is van een nieuwe werkgever. Voor zover de aanvraag betrekking heeft op het wijzigen van de beperking is verweerder van mening dat eiser geen rechten kan ontlenen aan het Associatiebesluit 1/80. De periode waarin ten behoeve van eiser een tewerkstellingsvergunning (hierna: TWV) is afgegeven bedraagt nog geen drie jaar. Dat eiser in de periode voorafgaande aan 2 augustus 2001 een jaar voor dezelfde werkgever heeft gewerkt, doet aan het voorgaande niet af. Gesteld noch gebleken is dat eiser in de betrokken periode in Nederland was toegelaten en daar met inachtneming van de Nederlandse regelgeving arbeid heeft verricht. Nu het in de te beoordelen periode gaat om een eerste toelating is daarop slechts de Nederlandse regelgeving van toepassing en kan eiser geen rechtstreekse aanspraken ontlenen aan het Besluit 1/80. Verweerder verwijst in dat kader naar het bepaalde in paragraaf B11/3.1.3 van de Vc 2000, waarin ten aanzien van Turkse vrachtwagenchauffeurs is

bepaald dat zij niet in het bezit hoeven te zijn van een verblijfsvergunning, maar wel dat zij hun werkzaamheden verrichten op grond van een TWV. Met betrekking tot eisers beroep op het arrest van het Hof van Justitie EG, van , inzake RV 1995/91, (hierna: het arrest) stelt verweerder zich op het standpunt dat het in dat arrest een Turkse internationale vrachtwagenchauffeur betrof die gedurende een bepaalde periode arbeid had verricht waarvoor op dat moment (vóór de invoering van de Wet Arbeid Vreemdelingen, WAV, in 1995) geen TWV was vereist. Ook uit artikel 13 van Besluit 1/80 blijkt dat de daar bedoelde nieuwe beperkingen slechts betrekking hebben op werknemers wier verblijf en arbeid reeds legaal was.

Nu eiser geen rechten kan ontlenen aan Besluit 1/80, dient eiser conform 3.31 van het Vb 2000 te beschikken over een TWV. Nu niet is aangetoond dat hij over een TWV beschikt, dient de aanvraag te worden afgewezen. Uit artikel 3 van het Europees Vestigingsverdrag volgt geen absolute hoorplicht. Wel is eiser op grond van hoofdstuk B11/3 van de Vc 2000 gehoord door een ambtelijke commissie. Dat eiser op grond van de standstillbepaling van (artikel 13 van) Besluit 1/80 door de Adviescommissie Vreemdelingenzaken (ACV) had moeten worden gehoord, wordt door verweerder niet gevolgd, reeds nu het horen door de ACV geen beperking in de zin van voornoemde bepaling is.

3. Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder. Hij stelt zich op het standpunt dat verweerder ten onrechte de door hem vóór 2 augustus 2001 verrichte arbeid niet kwalificeert als zijnde legale arbeid in de zin van het Besluit 1/80. Hij voert daartoe aan dat hij, voordat hij per 2 augustus 2001 in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning, reeds ruim een jaar zonder verblijfsvergunning had gewerkt in het internationaal verkeer. Het betreft exact dezelfde werkzaamheden. Daarbij komt dat Turkse chauffeurs in dienst van een Nederlandse transportonderneming het eerste jaar van hun werkzaamheden niet in het bezit behoeven te zijn van een verblijfsvergunning. Toepassing van het beleid zoals neergelegd in paragraaf B11/2.4.1 van de Vc 2000 is in strijd met de bepalingen van het Besluit 1/80, in het bijzonder de standstillbepaling van artikel 13 van dit besluit. Ten tijde van de inwerkingtreding van Besluit 1/80 was een TWV voor een Turkse vrachtwagenchauffeur niet vereist om in het kader van Besluit 1/80 'legale arbeid' te verrichten. Door nadien een TWV-vereiste in te stellen, heeft verweerder gehandeld in strijd met de standstillbepaling.
- Eiser beroept zich het Bozkurt-arrest, waaruit onder meer kan worden opgemaakt dat in 1979 op grond van de WAV en de daarmee samenhangende lagere regelgeving een TWV niet vereist was.

4.1. De rechtbank overweegt het volgende.

4.2. In beroep is slechts in geschil de vraag of eiser het recht op een verblijfsvergunning aan artikel 6 van het Besluit 1/80 kan ontlenen en in het bijzonder de vraag of eiser drie jaar legale arbeid in de zin van artikel 6 van Besluit 1/80 heeft verricht.

4.3. Eiser is als Turks onderdaan tot Nederland toegelaten en hem is met ingang van 2 augustus 2001 een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'het verrichten van arbeid in loondienst bij Odev Internationaal

verleend. Eiser was sedert 1 september 2003 tot 16 oktober 2004 in dienst bij .., vanaf 1 april 2004 in vaste dienst. Niet in geschil is dat eiser voorafgaand aan 2 augustus 2001, gedurende een periode van ruim een jaar, eveneens werkzaamheden heeft verricht voor .., zij het zonder verblijfsvergunning en zonder TWV.

- 4.4. Het geschil spitst zich toe op de vraag of verweerder terecht heeft overwogen dat de arbeid die eiser heeft verricht vóór 2 augustus 2001 niet kan worden opgeteld bij zijn arbeidsverleden in het kader van artikel 6 van Besluit 1/80. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dienaangaande terecht overwogen dat deze arbeid geen legale arbeid in de zin van artikel 6 van Besluit 1/80 betreft, nu ten behoeve van eiser gedurende deze periode geen TWV was afgegeven.

4.5. Eiser heeft gesteld dat het eisen van een TWV in strijd moet worden geacht met de standstillbepaling als bedoeld in artikel 13 van Besluit 1/80, nu in 1980 geen TWV- vereiste in de wet was opgenomen. Volgens eiser staat de standstillbepaling ook in de weg aan het creëren van nieuwe beperkingen die toegang van Turkse werknemers tot de Nederlandse arbeidsmarkt betreffen.

Eiser kan, naar het oordeel van de rechtbank, worden gevolgd in de stelling dat de standstillbepaling ook in de weg kan staan aan het creëren van nieuwe beperkingen die toegang van Turkse werknemers tot de Nederlandse arbeidsmarkt betreffen. Dit neemt echter niet weg dat de betreffende Turkse onderdaan bij binnenkomst wel zal moeten hebben voldaan aan de regels betreffende toelating, verblijf en eventueel arbeid van de betreffende lidstaat.

Immers, het Hof van Justitie van de EG heeft bij uitspraak van (JV 2004, 2, .. in rechtsoverweging 84, het volgende overwogen:

Al is de draagwijdte van artikel 13 van Besluit 1/80 dus niet beperkt tot Turkse onderdanen die reeds tot de arbeidsmarkt van een lidstaat behoren, neemt dit niet weg dat deze bepaling spreekt van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn. Uit dit woordgebruik volgt dat de standstillbepaling alleen aan een Turks onderdaan ten goede kan komen, indien hij zich heeft gehouden aan de regels van de lidstaat van ontvangst op het gebied van de toegang, het verblijf en eventueel het verrichten van arbeid, en hij zich derhalve legaal op het grondgebied van een lidstaat bevindt.

- 4.6. Vast staat dat ten behoeve van eiser in de betrokken periode geen TWV was verleend, terwijl de nationale regelgeving dit wel vereiste. Daarmee staat, naar het oordeel van de rechtbank vast, dat eiser arbeid verrichtte in strijd met de daarvoor geldende regelgeving. In dat geval kan niet gesproken worden van een Turkse werknemer wier verblijf en arbeid in Nederland legaal zijn, conform artikel 13 van Besluit 1/80. Dat eiser gedurende de betrokken periode niet over een verblijfsvergunning behoefde te beschikken, maakt dit niet anders. Eiser kan, naar het oordeel van de rechtbank, ten aanzien van de thans in geschil zijnde periode derhalve geen beroep doen op artikel 13 van Besluit 1/80. Verweerder heeft deze periode terecht niet

betrokken in de berekening van de periode van legale arbeid in de zin van artikel 6 van Besluit 1/80.

4.7. In het bestreden besluit is naar het oordeel van de rechtbank terecht geconcludeerd dat eiser ten aanzien van de door hem gewenste verblijfsvergunning geen rechten kan ontlenen aan het Besluit 1/80. Gelet hierop, en gelet op het feit dat niet is betwist dat eiser evenmin voldeed aan de in het nationale recht geformuleerde voorwaarden, is de gevraagde verblijfsvergunning, naar het oordeel van de rechtbank, op goede gronden geweigerd.

5. Het beroep is derhalve ongegrond.

6. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage.

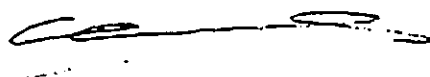
RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. C. Laukens, rechter, en uitgesproken in het openbaar op 15 december 2006, in tegenwoordigheid van mr. J.H.J. Baarsma-Reuchlin, griffier.

de griffier,

de rechter,

*De griffier is buiten staat
deze uitspraak te ondertekenen.*

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

afschrift verzonden op: 18 DEC 2006

VOOR COPIE CONFORM
De griffier van de
rechtbank
te 's-Gravenhage

wnd

Mr L. Louwerse
Mr R.A. van der Velde
Mr H.J. Veen
Mevr. Mr P.C. Smit
Mevr. Mr S. Sewnath
Mr F.H. Barwegen
Mr S.F.J. Smeets
Mr R.J.J. Flantua
Mr D.C. Vlierlander
Mr W. Hendrickx
Mr H.M. Wester
Mr E. Osinga
Mr R.P. van der Graaf

Hoofd secretariaat:
Mevr. M.R. de Kruijf

Chef de Bureau:
Mevr. N.P. Bol

Vestiging Arnhem
Mr B.P.J. van Riel
Mr J.A. Schadd

Gripteerecht: RC

PER TELEFAXNR.: 070 - 365 13 80

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's Gravenhage (FALK)

RAAD VAN STATE	
308	INGEKOMEN
B	15 JAN 2007
ZAAKNR. 200700481	
AAN: P.W. DE BONT	
BEHANDELD: DO:	PAR:

Utrecht, 15 januari 2007

Onze ref. : 207.01045 SEW/BE
Inzake : /HB VTV

Hoogedelgestreng College,

Namens de heer geboren op van Turkse nationaliteit, hierna te noemen appellant, te dezer zake domicilie kiezende te Utrecht aan de Biltstraat 110-112 (Postbus 13273, 3507 LG) ten kantore van advocaat en procureur Mr S. Sewnath, wordt verklaard onderhavig hoger beroep namens appellant in te dienen tegen bijgevoegde uitspraak van de rechtbank te 's Gravenhage, zittinghoudende te Rotterdam van 15 december 2006 verzonden op 18 december 2006 onder nummer AWB 05/54641. Ik ben door appellant daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd. Een en ander omschreven in artikel 70 VW 2000.

Appellant is van mening, dat bij afweging van alle betrokken belangen de rechtbank te 's Gravenhage, zittinghoudend te Rotterdam, niet tot de thans bestreden uitspraak heeft kunnen komen.

Appellant kunnen zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank Rotterdam, vreemdelingenkamer van 15 december 2006, verzonden op 18 december 2006 onder AWB nummer 05/54641.

Het hoger beroepsschrift berust op de navolgende grief.

GRIEF 1

Appellant is van mening dat het namens hem ingediende hoger beroepsschrift ingediend kan worden nu de door hem aangevoerde grieven vragen opwerpen die in het belang zijn van de

rechtseenheid, de rechtontwikkeling of de rechtsbescherming en in algemene zin beantwoording behoeven.

Appellant klaagt over hetgeen de Rechtbank te Den Haag, zittinghoudende te Rotterdam, vreemdelingenkamer, heeft overwogen in rechtsoverweging 4.4 niet in stand mag blijven.

Ten onrechte in de visie van appellant wordt door de Rechtbank aangegeven dat de hem verrichte arbeid geen legale arbeid is in de zin van artikel 6 van besluit 1/80, nu ten behoeve van appellant gedurende deze periode geen tewerkstellingsvergunning was afgegeven.

Appellant geeft daartoe het navolgende te kennen. Appellant is van oordeel dat hij wel degelijk rechten kan ontleenden aan het besluit 1/80 van de Associatie raad en derhalve recht heeft op voortgezet verblijf.

Appellant is van oordeel dat de bepaling van het besluit 1/80 zo veel mogelijk analoog aan het gewone gemeenschapsrecht inzake het vrije verkeer van werknemers moet worden uitgelegd.

Het Europese Hof herhaald dat in het kader van artikel 48, en 50 EG-verdrag erkennende beginselen zoveel mogelijk moeten worden toegepast op Turkse onderdanen die de bij besluit nummer 1/80 toegekende rechten genieten. In deze wordt verwezen naar rechtsoverweging 23 van het arrest van het Hof van Justitie 26 november 1981 C-1/97 gepubliceerd in RV 1998 nummer 94. appellant geeft voorts te kennen dat hij aangemerkt dient te worden als werknemer in de zin van artikel 6 van het Associatiebesluit. Immers hij verrichte reële en daadwerkelijk arbeid, in welke werkzaamheden niet gering van omvang zijn en ook niet louter marginaal en bijkomstig blijken.

Appellant is derhalve van oordeel dat hij legale arbeid heeft verricht en dat hij derhalve rechten kan ontleenen aan artikel 6 van de associatieovereenkomst.

Appellant geeft te kennen, zoals ook is weergegeven in rechtsoverweging 39 van het arrest Birden, Rv 98, 94, dat het voor de toepassing van artikel 6 het er verder niet toedoet dat de arbeidsovereenkomst voor een bepaalde tijd is aangegaan voor arbeid bij een bepaalde werkgever.

Ook de omstandigheid dat aan de werknemer een tijdelijke verblijfsvergunning werd verleend en de reden voor de verlening van die vergunning, doet er niet aan af dat er sprake is van legale arbeid.

Bovendien geeft appellant te kennen dat het vereiste van een tewerkstellingsvergunning in strijd is met de standstil bepaling als bedoeld in artikel 13 van het besluit 1/80 nu in 1980 geen tewerkstellingsvereiste in de wet was opgenomen. Bovendien dient appellant de bescherming te genieten van de Nederlandse overheid om zijn werkzaamheden in loondienst voort te kunnen zetten nu in eerder dienst verband geen tewerkstellingsvergunning is vereist.

Appellant beroept zich hierbij op de bepalingen van de zogenoemde Sinterklaas besluit van 5 december 1997.

Tevens doet appellant een beroep op een uitspraak van de ARRS van 8 november 1993, gepubliceerd in de MR 1994, 27.

De afdeling Rechtspraak ging in laatst vermelde zaak, waarin een vreemdeling van Turkse nationaliteit reeds meer dan 1 jaar als ambtenaar bij een Gemeente werkzaam was, aan het geheel ontbreken van een (eerdere) verblijfstitel voorbij, en oordeelde dat hier sprake was van legale arbeid als bedoeld in artikel 6 lid 1 van besluit 1/80.

Derhalve is in de visie van appellant ten onrechte door de Rechtbank aangegeven dat de door hem verrichten werkzaamheden op Nederlands grondgebied, toeziet op Internationaal vrachtverkeer, niet als legaal arbeid kan worden aangemerkt en dat derhalve de beschermingsbepalingen van besluit 1/80 niet op hem van toepassing zouden zijn.

Gelet op het vorenstaande, wordt verzocht aan uw afdeling Rechtspraak het hoger beroepschrift gegrond te verklaren en de uitspraak van de Rechtbank te Rotterdam te vernietigen.

Advocaat-Gemachtigde.

Gelieve de voor dit beroepschrift verschuldigde griffierechten ten laste van onze rekening courant te brengen: RFZ/201171.

* Correspondentie uitsluitend naar Postbus 13273, 3507 LG Utrecht *
* Biltstraat 110/112 - 3572 BJ Utrecht * Telefoon: 030-2733122 * Telefax: 030-2735311 *
* Vestiging Arnhem bereikbaar onder Telefoonnummer 026-3549949 * Telefaxnummer 026-3549959 *
* St. Dordengelden 41.36.72.794 *